

tidspunkt, hvor den påklagede skatteansættelse blev foretaget.

Efter afgiftslovgivningen har Landsskatteretten i et nærmere angivet omfang klagekompetence på afgiftsområdet. Forslagets gennemførelse bevirker, at Landsskatteretten også i disse sagstyper får en tilsvarende afgørelseskompetence.

Til nr. 6-9, 11, 14, 16, 18, 19 og 21-22

Forslagene er hovedsagelig af redaktionel karakter.

Det foreslås under i nr. 9, at der beskikkes en suppleant for hver af de to særligt sagkyndige, der skal beskikkes af skatteministeren til at deltage i Landsskatterettens afgørelser af klager over afgørelser efter lov om registreringsafgift af motorkøretøjer m.v. Uden en sådan beskikkelse vil Landsskatteretten ikke kunne træffe afgørelse i disse sager, hvis en af de to sagkyndige får forfald.

Det foreslås under nr. 16, at klageafgiften ved klage til Landsskatteretten tilbagebetales i tilfælde, hvor klagen trækkes tilbage i forbindelse med at den myndighed, der har truffet den påklagede afgørelse, genoptager sagen.

Til nr. 10 og 17

Det foreslås, at skatteankenævn og Landsskatteretten ikke fremover skal have en fri adgang til at ændre urigtige forhold i en påklaget skatteansættelse.

Efter forslaget er disse klageorganers kompetence til at ændre en skatteansættelse en kompetence til at ændre de forhold i skatteansættelsen, der er klaget over, samt andre forhold i skatteansættelsen, der er en følge af klagen. Det kan f.eks. være en situation, hvor der er klaget over afskrivningsgrundlaget for en erhvervsmæssig ejendom, der tillige anvendes privat. Ændres fordelingen mellem erhvervsmæssig og privat anvendelse af bygningen, vil såvel afskrivningsgrundlaget som lejeværdi af egen bolig skulle ændres. Denne kompetence er ubundet af ansættelsesfristerne som foreslået under § 1, nr. 20.

Ønskes andre end disse forhold i skatteansættelsen ændret, må spørgsmålet tages op af den skattemyndighed, der har ansættelseskompetencen i første instans. Dette kan efter gældende ret gøres, selvom ansættelsen er til behandling i et klageorgan, når der blot ikke er tale om samme forhold i skatteansættelsen.

Til nr. 12 og 13

Efter § 22, stk. 1 i skattekontrolloven kan skatteankenævn genoptage egne kendelser efter anmodning fra klageren, når nævnet forelægges nye oplysninger, som ikke tidligere har været fremme under sagen, og

nævnet skønner, at de nye oplysninger ville have medført et væsentligt ændret udfald af sagen, hvis de havde foreligget tidligere.

Det foreslås under nr. 12, at denne genoptagelseskompetence tidsmæssigt begrænses efter de under § 1, nr. 20 foreslåede ansættelsesfrister, og efter adgangen til at få afgørelsen prøvet i det administrative klagesystem eller ved domstolene.

Baggrunden for forslaget er, at der som udgangspunkt ikke bør være en bedre adgang til at få genoptaget en skatteansættelse, der har været påklaget, end en skatteansættelse, der ikke har været påklaget.

Efter forslaget til § 22, stk. 1, nr. 1 skal en anmodning om genoptagelse fremsættes inden for samme frister som gælder for fremsættelse af en anmodning om genoptagelse i første instans, det vil sige inden 3 år efter udløbet af det pågældende indkomstår, medmindre der foreligger sådanne særlige forhold som nævnt i forslaget til § 35 i skattestyrelsesloven.

Herudover vil en genoptagelsesansøgning kunne fremsættes rettidigt inden for fristen for klage til Landsskatteretten over skatteankenævnets kendelse eller, hvis klage til Landsskatteretten er indgivet, under Landsskatterettens behandling af klagen, jf. forslaget til § 22, stk. 1, nr. 2. Bestemmelsen åbner således for, at skatteankenævnet kan imødekomme en genoptagelsesansøgning, hvis der er kommet nye oplysninger frem under Landsskatterettens behandling af klagen, og de nye oplysninger giver grundlag for en genoptagelse. Men skatteankenævnet skal som hidtil respektere Landsskatterettens kendelser.

Tilsvarende gælder, hvis skatteankenævnets kendelse er indbragt for landsretten eller for Højesteret, jf. forslagene til § 22, stk. 1, nr. 3 og 4.

Efter § 22, stk. 2 i skattestyrelsesloven kan skatteankenævnet efter anmodning fra klageren genoptage egne afgørelser, selv om betingelserne efter § 22, stk. 1 ikke er opfyldte, hvis nævnet skønner, at særlige omstændigheder taler derfor.

Det foreslås under nr. 13, at denne kompetence til ekstraordinært at genoptage egne afgørelser afgrænses på samme måde som Landsskatterettens tilsvarende kompetence efter § 29, stk. 2 i skattestyrelsesloven. Herved bliver den praksis, som Landsskatteretten udvikler vedrørende § 29, stk. 2 retningsgivende for skatteankenævnene.

Bestemmelsen i § 29 i skattestyrelsesloven går tilbage til 1977, jf. § 32 i lov nr. 281 af 8. juni 1977.

Efter § 29, stk. 2 kan Landsskatteretten, når ganske særlige omstændigheder taler derfor, bortse fra genoptagelseskriterierne efter § 29, stk. 1. Som eksempel nævnes i forarbejderne, at Landsskatteretten har af-